

Janne Reuna

Hulluna

Viisto elämänkerta kolmekymppisestä miehestä, joka on saanut kärsiä yhteiskunnan ja kasvatuksen pahuudesta. Ei auta itku, kun se ei edes tule. Mies tarttuu painoihin, tekemiseen ja suorittamiseen kuin se olisi itse pelastus. Toisin käy, päihteet ja sysimusta yö nostavat päätään yhä toistuvasti ja Mies kadottaa todellisuudentajun.

Hulluna

*Hanna, Rakastan sua
Mila, paras ystävä koskaan*

Janne Reuna

Tarina kertoo lahjakkaasta miehestä, jolla on ollut vaikea lapsuus. Mies kärsii ajoittaisista raivokohtauksista, erakoitumisesta, liiallisista asioiden monimutkaisesti analysoimisista, suunnattomasta tukahdutetusta vihasta, ahdistuksesta, masennuksesta ja itsetuhoisuudesta. Miehellä on työpaikka, toistaiseksi. Tyttöystävä, toistaiseksi. Homma hallinnassa, toistaiseksi. Hän alkaa hajota pala palalta ja menettää lopullisesti otteen elämästään. Sen jälkeen menneisyys on historiaa ja tulevaisuuden jokainen päivä edustaa tuskaista taistelua onnellisuuden ja terveyden puolesta. Miehen elämä tulee mullistumaan niin hyvässä kuin pahassa. Jokainen päivä on täynnä toivoa, mutta päivän päätyttyä, se olisi ollut parempi jättää kokonaan elämättä.

Tarina kertoo viistosti kirjailijan omista kokemuksista ja pyytää omasta puolestaan anteeksi mahdollisia tahattomia loukkauksia, mielen pahoittamisia ja helvetin rumaa kielenkäyttöä. Mielenterveyspotilaiden elämä on helvetillistä, joten voimasanoja tarvitaan perspektiivin ylläpitämiseen. Tarina alkaa tästä.

Mies lataa renkaita autoihin. Mutteripyssy pyörii voimalla ja kehittää uskomattoman väännön. Siihen olisi mahdoton vastata lihasmassalla. Mies ihailee koneiden suunnatonta voimaa. Voima on seksikästä, joten koneet ja niihin liittyvä monimutkainen matematiikka ja fysiikka ovat Miehestä äärimmäisen mielenkiintoista pohdittavaa ja opiskeltavaa. Hän voisi nostaa ahkerasti punttisalipainoja kymmenen vuotta, eikä silti pystyisi nostamaan ilmaan tonnin painoista autoa. Tunkki pystyy siihen tarkalleen määriteltujen fysikaalisten ominaisuuksiensa ansiosta. Ajatella, pieni ja yksinkertainen tunkki voittaa vahvan miehen monimutkaisen lihaksiston.

Ruokatauko on yllättävän tärkeä. Kun saa vatsan pohjalle täytettä, mieli rauhoittuu ja jaksaa paremmin kohti uusia haasteita. Mies kaataa kiposta lihakeittoa lautaselle ja ottaa toimiston jääkaapista litran vetoisen maitotölkin. Maito on hyvää. Se on terveellistä ja ravitsevaa. Lisäksi maito rauhoittaa vatsaa. Miehellä on vatsan kanssa ongelmia, sillä pepsiinihapot käyvät ylikierroksilla. Miehellä onkin usein pahoinvointia ja kuvotusta sekä tietysti vatsan poltetta.

Mies pelkää kuollakseen sairauksia ja satunnaisia tapaturmia. Häntä on peloteltu vanhempien alistamana pienen lapsen sinisilmäisyyteen ja puolustuskyvyttömyyteen vedoten. Aina voisi tapahtua jotakin peruuttamatonta tai häpeällistä tai sairastua kuolemantautiin. Turvallisuuteen pyrkivät keinot ovat olleet kurinalaisia sääntöjä ja niiden pikkumaista noudattamista. Auktoriteetti on ollut tiukka, eikä sitä ole sopinut kyseenalaistaa. Elämää ei eletä, se sanellaan. Miehen elämä ei ole ollut omaa, se on ollut kuin satunnaisesti valitusta kirjasta ja sanellut pelot ovat olleet yleisesti ottaen suuresti ylimitoitettuja. Oli kyse sitten huonosta kouluarvosanasta, sukupuolitaudista tai lintuinfluenssasta tai vaikka urheiluvammasta tai tappelusta nakkikioskin edessä, Mies on saanut kuulla sarjan moitteita ja pelottelua. Sitä oppii elämään, pelossa nimittäin. Se tarttuu. Lapsikin on kaikkiaan yksilö, ja siksi kasvaa aina yksilönä omanlaisekseen. Häntä ei voitaisi ohjelmoida, kuten Miehellä on yritetty tehdä. Siten kuolee sisältä, on tyhjä ja kävelevä ruumis, kykenemätön avoimeen hymyyn ja rakkauteen. Ja vaikka tarkoituksiperät olisivat olleet alkujaan pohjimmiltaan hyvät, ne olisi kymmenien vuosien jälkeen myöhäistä korjata onnelliseksi viattoman lapsen leikinlaskuksi, vapaudeksi ja huomiontarpeeksi. Älä tule hyvä poika, tule paha poika. Tee typeryytesi ja kärsi

seuraukset. Niin opit kantamaan vastuusi ja kasvat terveeksi aikuiseksi mieheksi. Miehen kokema auktoriteetti on ollut kaikessa synkkyydessään saneltua ja pelottavaa. Ikään kuin katselisi maailmaa kaltereiden takaa ilman mahdollisuutta päästä ehdonalaiseen.

Miehen piskurityönantaja seuraa Miehen syömistä. Työnantajaa vituttaa, - Mitä tommonen neitimäinen hörppiminen on? Työnantaja laskee minuutteja, - Syö kuin mies, kauho kokonaisia lusikallisia. Miestä vituttaa, mutta hän toteaa alistuneesti, - Kyllä pomo. - Hyvä, tälle päivälle tuli yksi rengasasennus lisää, Työnantaja toteaa, - Voi mennä ylitöiksi. Mies jatkaa kauhomistaan. Hän ei ole missään asemassa alkaa väitellä johtajaa vastaan. Laskut eivät kuittaudu itsestään, vaikka työttömyyskorvaus ei olisikaan juuri vaatimattomampi kuin tällä hetkellä raskaalla työllä ansaitut hedelmät.

Työnantaja on melkoinen kusipää. Hän ei tee juuri muuta kuin pomottaa. Tukusta voidaan ostaa tavaraa tuhansien eurojen kertaostoilla, mutta sitten kehutaan, mistä löytyy halvin parturi. Halvimpaan parturiin saa ajaa kymmenen kilometriä, ja polttoainekin maksaa varmasti valuuttaa. Sitä suuri toimitusjohtaja ei ota huomioon. Järjen riemuvoitto käskee toimimaan neuvokkuudella, millä saa jälleen syyn ylpeillä. Näin helposti Työnantajan huonohko itsetunto pyrkii jaksamaan pahimpien hetkien yli. Säästöillä voi ostaa vaikka kahvin ja jälleen nauttia tappion kääntymisestä voitoksi.

Mies vajoaa yhtäkkiä ajatuksiinsa jonnekin hämärän rajamaille. Skarppi työnantaja huomaa sen, - Hei! Vitun kuuro! Hei! Mies säpsähtää hereille, - Hä? Joo mä jatkan töitä. Hän painuu pää kumarassa takaisin töihin. Onneksi firmassa on koneita, joihin saa purettua ylimääristä energiaa ja alistunutta vitutusta.

Mies on ajattelijä. Hän pohtii useimmille ihmisille merkityksettä asioita. Ajatukset tuntuvat jatkuvan ja jatkuvan, eikä mies saa katkaistua niitä hyvällä. Hän katkaisee piinaavat ajatuksensa usein pahalla, eli reseptilääkkeillä tai vielä pahemmalla, eli alkoholilla. Miehellä on taipumusta alkoholismiin, joten jos hän jäisi työttömäksi, hän saisi tosissaan taistella viinahammasta vastaan.

Tekemättömyys yleensä pelottaa miestä. Kaikki aika tulisi käyttää tehokkaasti hyväksi, jotta usein sairaillekin ajatuksille ei jäisi tilaa tehdä tuhojaan. Miehen onkin usein vaikea rentoutua tai nukkua kunnon yöunet. Ainakin yksin.

Miehellä on rakkauttaan vannova ja kaunis tyttöystävä. Tyttöystävä haluaisi auttaa miestä, mutta Mies ei uskalla luottaa häneen. Kukaan ei ymmärtäisi Miehen helvetiä. Se on selvinnyt Miehellä useampaan otteeseen jo eletyissä ja aikaisemmissa parisuhteissa. Mies pohtii, olisiko kärsittävä yksin omaa sisäistä tuskaansa, vai olisiko jaettava se muiden kanssa. Näin mies olisi turvassa selkään puukottajilta. Vaihtoehtoja ei tunnu olevan. Ei tähän ristisanatehtävään.

"Hei! Oletko täällä?" Mies huutelee eteiseen saapunutta tyttöystävänsä. – Hei hei! Totta kai olen! Tyttöystävä toteaa ja kysyy leikkisästi, - Oletko sä täällä? "Heh heh", Miehestä kysymys ei ollut hauska. Hän miellyttää tyttöystävänsä, jotta tämä ei jättäisi häntä. Tai pettäisi. Se olisi vielä pahempaa. "Mitä olet tehnyt?" Mies kysyy. Tyttöystävä hakee muovipussin ja näyttää, "Shoppaillut." "Mitä muuta?" Mies epäilee, että Tyttöystävä pettää häntä. Hän häpeäisi silmät päästään, jos pettäisi. "En juuri muuta. Kuinka niin?" Mies vaikenee. Tyttöystävä jatkaa, "Miks sä aina oot tommonen? Ikuinen kysymysmerkki", Tyttöystävä pohtii. Mies miettii hetken ja vastaa vaivalloisena, "Sä oot liian hyvä mulle." Tyttöystävä ihmettelee miehen käytöstä ja vastaa, "Ne sun juttus on kaikki sun päässä." Tyttöystävä tarttuu miestä kädestä ja painottaa, "Mä rakastan sua!" "Niin varmaan", Miestä alkaa ahdistaa. Tyttöystävä kyynelehtiä, "Sun täytyy luottaa muhun", ja jatkaa, "tästä ei muuten tuu mitään." "Mä lupaan yrittää", Mies vaikeroi.

Tyttöystävä on syystäkin ihmeissään. Mies on ihmisten koskemattomissa. Hän ei ole milloinkaan täysin läsnä. Mies on hiljaista sorttia, eikä ihme, hän on outo kuin kaksipäinen ankka ja joutuu väistämättömästi pilkan kohteeksi.

Mies saattaa vaikuttaa söpöltä tai jopa herrasmieheltä, mutta hänen sisällään huutaa paholainen. Jos paholainen pääsisi vapaaksi kertaheitolla, Mies voisi tappaa. Hänen sielussaan palavaa paholaista on tyyntyteltävä. Paine kasvaa kuitenkin kasvamistaan, ja paholainen pääsee aina lopulta ulos. Mies viihtyykin parhaiten sisällä asunnossaan, missä ei ole kyttäviä silmäpareja, eikä niitä seuraavia outoja mielen ärsykeitä.

"Hei!" Tyttöystävä huutaa, "Hei, kuuleks sä mitään!?" Mies säpsähtää hereille matemaattisten mieltelmiensä parista. Hän on todistanut 15 minuutissa, että kolmion kulmien summa on 180 astetta. "Hä!?" Se säpsähdys. Tyttöystävä huutaa olohuoneen ovelta, "Menen ulos!" Mies terästäytyy, "Mihin?" Tyttöystävä painottaa ja huutaa, "ULOS!!" Miestä vituttaa, "No mene." Yksikään kunnon nainen ei seuraisi moista käytöstä pitkään, eikä seuraa tämäkään. Tyttöystävä on tosiaan liian hyvä Miehellä.

Tyttöystävän käydessä viattomasti tyttökaverillaan, Mies saa päähänsä kaikenlaisia ajatuksia. Ajatuksia täytyy lääkittää. Lääke on se normaali. Mies kävelee kioskille ja ostaa six-packin olutta. Hän ei kestäisi olla Tyttöystävästä erossa hetkeäkään. Se ei ole tervettä ikävää, vaan sairaalloista mustasukkaisuutta ja ihmisen pakonomaista omistamista. Mies kärsii suunnattomasti, eikä ymmärrä, mikä hänessä on vikana. Mies ei ymmärrä, miten hän ei voi elää kuten muut, vailla päättä pakottavaa vakavamielisyyttä ja tylsämielisyyteen ajavaa ahdistusta. Hän ei ole nauranut ikuisuuteen ja vähäinen huumori on usein pohjimmiltaan hyökkäävää ja piikittelevää vertailua yksilöiden paremmuudesta. Mies on tulla hulluksi ajatustensa monimutkaisissa pyörteissä, mutta ei kuitenkaan tekisi itsemurhaa. Hän elää elämänsä taistellen. Voitaisiin sanoa, "kova jätkä", mutta todellisuus on paljon sairaampi.

Alkoholi toimii poikkeuksetta. Se turruttaa järjen ja mieli saa tilaa rauhoittua. Ensimmäiset kolme olutpulloa on hauskaa. Nousuhumalassa on aina hauskaa. Seuraavat kuusi olutpulloa tekevät huolista merkityksettömämpiä. Loput ääretön olutpulloa käytetään humalan ylläpitämiseen, jotta ei iskisi väsyttävä laskuhumala. Ensin lähtee hauskuus, sitten lähtee muisti ja lopulta lähtee taju ja viimein mahdollisesti henki. Kun dokaaja herää krapulassa seuraavana aamuna, on hengenlähde viimeistään lähellä.

Mies kävelee kioskille ja hakee lisää olutta. Hänen pitäisi syödä jotakin, mutta nousuhumalassa ei maistu ruoka. Laskuhumalassa syödään ja käydään sitten nukkumaan. Mies joi jo ostetut kuusi olutpulloa ja ojentaa nyt paremmalla tuulella kassaneidille toisen six-packin. Huomenna olisi työpäivä, mutta hän ei voi lopettaa dokaamistaan sen parhaissa fiilareissa. "6,95", kassaneiti rahastaa. Mies ojentaa kympin ja saa takaisin kolikoita, "Olette kovin ystävällinen", Mies toteaa jo rentoutuneempana. Kassaneiti hymyilee kiltisti, mutta panee mitä todennäköisimmin suunsa suppuun, kun Mies on poistunut. Mies jää analysoimaan kassaneidin hymyä hetkeksi, mutta toteaa sitten tämän olevan rakastunut häneen. Sen täytyy olla niin tai mies ei kestäisi itseään. Itselleen valehtelu on paras puolustus.

Tyttöystävä palaa myöhään illalla. Mies on umpihumalassa ja pohtii, "Missä sä olet ollut?" Tyttöystävä kiertää ympäri asuntoa. "Tääl on kaljapulloja ympäriinsä", Tyttöystävä hermoilee ja toteaa, "ja sä oot kännissä!" Mies kuulee humalassa niin kuin sanat sanotaan, "So what!? Jätäks sä mut tai jotain?" Tyttöystävää harmittaa, "Entä jos jätänkin?" Mies kääntyy katsomaan ulos olohuoneen ikkunasta ja saa sanottua, "Yks ja sama." Tyttöystävä poistuu olohuoneesta eteiseen ja huutaa Miehellä, "Mä en tahdo nukkua sun kanssas!" Tyttöystävän ääni alkaa väristä hieman, "Meen yöksi jonnekin muualle!" Mies pysyy vaiti. Ulko-oven kolahtaessa kiinni, hän jää tuijottamaan ulos ikkunasta ja on yhtäkkiä vesiselvä. Hän juo pari pulloa olutta ajankulukseen ja käy sitten sänkyyn nukkumaan. Miehellä on onnekseen rauhottavia lääkekaapissa. Muuten voisi olla vaikea herätä ja nousta aamulla töihin. Rauhottavat poistavat fyysisen krapulan, joskin henkinen vireystila kärsii suuria tappioita mieltä väsyttävien rauhottavien ja krapulan sulautuessa väärin käytettyinä yhteen.

Mies ei paljon tunteile. Tunteet sysättiin lapsuudessa sivuun, kun häneen tungettiin oppeja elämän varalle. Ahdistus on tunne, mikä on ja pysyy. Paitsi kännissä tai rauhoitettuna

sängyn pohjalle, silloin saattaa olla vapaa hetkellisesti. Mies on ehdollistettu ajattelun syvään maailmaan. Hän tuntee matematiikan, kielet ja humanitääriset tieteet kuin omat taskunsa. Ne ovat olleet avainasemassa, kun pientä poikaa on opetettu ”ajattelemaan” ja olemaan ”järkevä”. Nyt hän on järkevä sanan todellisessa merkityksessä, eikä ”osaa” tuntea inhimillisiä tunteita tai ymmärrä tunteiden merkitystä. Sen sijaan ahdistus korvaa koko värikkään tunteiden kirjon. Miehen ajatusmaailma on erittäin monimutkainen, joten ei siis ole ihmekään, että hän on hieman hajamielisen oloinen. Liikaa tietotungosta. Mies ei ole erityisen älykäs, vaan hänet on pakotettu älykkyyden muottiin kolmenkymmenen vuoden ehdollistamisella. Hän on tullut hulluksi, mutta ajatusten ketjureaktiota ei voitaisi pysäyttää. Miehestä kasvatettiin älykkö, jolla on tavallisen tallajan aivokapasiteetti.

Loputonta unta. Jostain matkan takaa kuuluu vaimeaa ääntä. Mies ei herää ääneen. Pami-alkoholiuni on liian syvää.

Mies palaa tajuihinsa myöhään iltapäivällä. ”Jumalauta”, hän toteaa. Herätyskello on ollut merkityksetön. ”Millä helvetillä?” Mies huomaa, että kännykkä on jäänyt keittiöön. Seitsemän puhelua, ”Jumalauta.” Hän soittaa työnantajalleen. Työnantaja vastaa, ”Niin?” Ääni on sarkastisen ivallinen. ”No tota”, Mies yrittää skarpata, ”Mulla meni myöhään illalle... Jotenkin... Mut mä tulen...” Miehen selittelyt keskeytetään, ”Älä tule”, sarkastisen ivallinen ääni toteaa ja jatkaa, ”enää koskaan.” Puhelu katkaistaan. Mies yrittää soittaa välittömästi uudelleen. Puhelin hälyttää tyhjää ja uudelleen tyhjää. Mies pysähtyy ja toteaa, ”Nyt äkkiä viinaa koneeseen.”

Avain lokahtaa lukkoon. Ulko-ovi aukeaa. Tyttöystävä astuu sisään, ”Haloo?” Ääni on ystävällinen. Hän huomaa ryypäävän Miehen ja kysyy rakastavan huolestuneena, - Oliksi töissä? Mies jatkaa hiljaista dokaustaan. Uudelleen, ”Hei oliksi töissä?” Ääni on edelleen huolestunut. Mies hörppii oluttaan, ”Mä kuulin kyllä. En ollut.” Nyt tyttöystävä hermostuu tosissaan, ”Ja oot kännissä keskellä päivää?” Mies dokaa lasittunein katsein, ”Nyt on ilta.” ”Olkoon vaikka joulu!” Tyttöystävä huutaa, ”Mut sä menetät työpaikkas! Mies ei turhia tunteile, - Menetin jo. Tyttöystävä tippuu polvilleen, - Etkä... Mut mitä sä...” Lause keskeytetään, ”Lähe meneen.” Mies on kylmä kuin kaljapullo hänen kädessään. Tyttöystävä nousee lattialta seisomaan, pukee ylleen takin ja kengät ja lyö lähtiessään ulko-oven voimalla kiinni. ”Vitun huora.” Miehellä on vähän aihetta olla ylpeä. Hän paistaa korttipakan seinälle.

Kännykkä soi uudelleen myöhään illalla. Mies odottaa, että soittaja olisi kerjäävä Tyttöystävä, mutta se onkin työnantaja, ”Moi. Mä ajattelin, että voisit tulla huomenna töihin.” Miestä vituttaa, koska soittaja olikin kerjäävä työnantaja. Hän toteaa kylmän rauhallisesti, ”Mä en enää koskaan tuu sinne. Ymmärrätkö?” Mies toistaa vielä, ”En koskaan! Kuolen mieluummin!” ”Selvä”, Työnantaja katkaisee puhelun. Nyt Miehellä vasta onkin syy olla ylpeä. Sitten huomenna.

Mies rypee itsesäälissä ja vitutuksessa muutaman päivän. Hän juo ja harrastaa sekakäyttöä rauhoittavilla. Mies ihmettelee, miksi häneen ei oteta yhteyttä. Hän on kuitenkin loistotyyppi. Omasta mielestään. Valheessa on hyvä elää, jos on sokea totuudelle.

Mies eristäytyy jo totaalisesti asuntoonsa. Hän juo edelleen. Hän tuntee, miten päässä naksahtaa. Puristava ja terävä kipu. Tilanne on muuttumassa todella vittumaiseksi.

Naksahdus päässä merkitsi pitkäaikaista neurologista vauriota. Mies juo ja sekakäyttää edelleen, mutta se ei tunnu samalta kuin ennen. Ahdistavat ajatukset valtaavat pään parhaissa nousuhumalissa, ja Miehen sekavat neuroosit pahenevat. Hän kehittää vainoharhoja ja pakonomaisia tarkisteluja. Eristysalkoholismi vinksauttaa pään lopullisesti ja tilanne karkaa käsistä. Mies alkaa kuunnella yläkerran asunnon ääniä ja säpsähtää kuullessaan pienimmänkin kolauksen. Hän jatkaa juomista ahkerasti ja alkaa kuvitella omiaan. Vainoharhat lyövät Miehen vihan ympäri, ja hän alkaa kuvitella, että maailma vihaa häntä. Pieninkin kolahdus yläkerrassa merkitsee vittuilua, uhkaa ja pahantahtoisuutta, ja kaljanhakureissu on täyttä tuskaa.

Jokainen naurahdus merkitsee Mieheen kohdistunutta pilkkaa ja väheksyntää. Hän sinkoilee ympäriinsä ja alkaa tutkia terveydentilaansa entisestään. Neuroosit ja vainoharhat

pahenevat, ja Mies alkaa uskoa, että hänen henkensä on vaarassa. Hän sekakäyttää vielä viikon, kunnes herää ovenkoputukseen, "Mitä nyt tapahtuu?" Mies skitsahtaa unestaan.

Mies avaa oven rykäisemällä. Noutaja saattaisi kolkuttaa oven takana. Mies pelästyy. Kaksi univormuun sonnustautunutta miestä odottaa oven takana, "Mies?" Miehen silmät vettyvät, "Niin? Mikä on ongelma?" Hän saa sanotuksi. "Teistä on tehty valitus", Tukeva Poliisisetä jatkaa, "Teidän olisi tultava mukaamme." "Mukaan mihin?" Mies panikoi ja jatkaa, "Mitä olen tehnyt?" "Hoikka Poliisisetä rauhoittelee tilannetta, "Mennään ihan rauhassa lääkärin juttusille", hän jatkaa, "Lääkäri arvioi psyykkisen vointisi ja ohjaa eteenpäin." Mies jää tuijottamaan kaksikkoa suu ympyrässä. Hän pukee lenkkitosut ja suostuu yhteistyöhön. Poliisiauktoriteettia on turha vastustella.

Mustamaija odottaa portaikon sisäpihalla. Tukeva Poliisisetä avaa miehelle takaoven, "Sitten sisään vaan." Mies astuu maijan takaosassa olevaan pieneen koppiin. Poliisisedät astuvat maijaan ja lähtevät kuljettamaan heikkohermoista miestä tuntemattomaan paikkaan.

Mies on täydellisen eristetyssä tilassa, kunnes väliseinästä avautuu luukku. Hoikka Poliisisetä katsoo miestä ystävällisesti. Mies saa suunsa avatuksi, "Mitä mä oon tehnyt? Mitä mä täällä teen?" Hoikka Poliisisetä hymyilee suu virneessä ja toteaa, "Mennään nyt tapaamaan lääkäriä", ja jatkaa, "Otetaan ihan rauhallisesti."

Mustamaija kurvaa keskussairaalan pihaan ja miehelle avataan ovi. Mies astuu ulos paniikissa. Hänet ohjataan aulaan istumaan. Hän ei tiedä, mitä tulee tapahtumaan. Ehkä tämä olisi hänen loppunsa.

"Odota siinä", Hoikka Poliisisetä viittilöi, "Sut haetaan pian." "Kuka hakee?" Mies panikoi. "Lääkäri. Odota siinä ihan rauhassa."

Mies odottaa sairaalan aulassa hermostuneesti kävellessä. Viimein hänet haetaan, "No niin... Tännepäin", siviiliasuinen nainen ilmoittaa. Mies kaipaa loputtomasti vastauksia ja hän tulisi saamaan ne.

Huoneessa odottaa vartija. Tämä on turvaamassa Siviilipukuisen Naislääkärin selustan. "Noniin... Mikä on vointi?" Siviilipukuinen Naislääkäri pohtii. Mies katsoo tätä ihmeissään ja vastaa, "Vointi on mitä parhain", ja jatkaa, "Kuinka niin?" "Ahaa", Siviilipukuinen Naislääkäri ei tunnu uskovan miestä, "Olemme saaneet teistä muutamiakin soittoja", hän jatkaa, "Että teidän käytöksenne on kyseenalaista ja arveluttavaa. Mitä mieltä olette itse?" Mies miettii ja vastaa hädissään, "Kato mä tiedän, että olen outo", hän jatkaa, "Siis erilainen. Onko se rikos?" Siviilipukuinen Naislääkäri tyynnyttelee hätääntyvää miestä, "Ei tässä ole kysymys rikoksesta, vaan pikemminkin sellaisen estämisestä", hän jatkaa, "Mitä mieltä olisitte, jos menisitte vähäksi aikaa lepäämään?" Mies hämmästyttää kysyäkseen, "Lepäämään mihin?" Siviilipukuinen Naislääkäri kommentoi välittömästi, "Osastolle", ja jatkaa, "Siihen asti, kunnes pääsette jaloillenne." Miestä alkaa ärsyttää. Hän on henkisesti hyvin väsynyt, "Kuule ihan sama", hän jatkaa, "Viekää vaikka Siperiaan." Mies ymmärtää, että "osastolla lepääminen" tarkoittaa suomeksi mielisairaala.

Ambulanssi odottaa miestä sairaalan ulkopihalla. Mies ohjataan ambulanssiin ja hän saa ihastella sitä verenpainemittareista EKG-laitteistoihin.. "Sitten menttiin", ambulanssin sivuovi vedetään kiinni. Mies ei puhu sanaakaan matkalla sairaalaan. Hän on hämmästyksen vallassa ja täydellisen epä tietoinen, mikä häntä odottaa. Siviilipukuisen Naislääkärin kommentti "lepäämisestä" kuulostaa kuitenkin erittäin hyvältä. Lepoa tässä kaivataankin.

Sairaala-alue muistuttaa kaikessa suuruudessaan valtavaa motellikolossia. Päärakennuksen ulkoasu muistuttaa kartanoa ja ympäristön pienemmät rakennukset kuin päärakennuksen alamaisia. Mies ohjataan päärakennukseen, missä he kävelevät rappusia toiseen kerrokseen. Valkopukuinen hoitaja avaa saattueelle oven. "Käy sisään", valkopukuinen hoitaja toteaa. Mies ohjataan päivystävän lääkärin puheille, "Terve", tämä kättelee. Mies yrittää olla asiallinen, "Päivää päivää", vaikka hän on revetä liittoksistaan ja hermot ovat koetuksella. Mies on uudessa paikassa ja jo paniikissa. Päivystävä lääkäri aloittaa puheen, "Noniin... Tämä on vastaanotto-osasto eli akuuttiosasto", hän jatkaa, "Meidän tehtävämme on arvioida sinun

psykykinen tilasi." Päivystävä lääkäri jatkaa, "Ilmeisesti ette ole voinut kovin hyvin ja meidän täytyy aloittaa teille mielialalääkitys." Mies hätkähtää, "Siis jotain nappeja?" Ja hermoilee, "En kyl varmaan ala syömään semmosia", hän jatkaa, "Koska pääsen pois?" Miestä ahdistaa suunnattomasti. Hän pelkää, että jotakin pahaa olisi tapahtumassa. Hän ei ole totaalisen hakoteillä. Päivystävä lääkäri vastaa kiertelemättä, "Voi mennä jonkin aikaa", ja jatkaa, "Viikkoja, kuukausia. Se riippuu sinun voinnistasi." Mies on vihainen, "Olen täällä korkeintaan viikon ja nappeihin en koske!" Mies räyhää, "Tää on mun elämä!" "Noniin...", Päivystävä lääkäri rauhoittelee punaisella käyvää Miestä ja toteaa, "Kävisitkö tuohon aulaan odottamaan." Mies odottaa viisi minuuttia, kunnes hänen ympärilleen kerääntyy joukko kumihanskaisia mieshoitajia, "Ihan rauhassa nyt", lähin hoitaja kommentoi, -Ole hyvä ja tule meidän mukaan. Mies ponnistaa ylös kuin pelästynyt eläin, "Mihin te mua..." Hänet keskeytetään, "Seuraa ihan rauhassa."

Mies johdatetaan suljettuun tilaan ja käsketään riisumaan vaatteet. Hän yrittää pistää hanttiin, mutta kaksi hoitajaa käy häneen käsiksi ja kaataa hänet lattialle. Fyysisesti heikko Mies on tehty vaarattomaksi ja lyöty maassa makaavalle patjalle. Naishoitaja pistää häntä neulalla useita kertoja pakaralihakseen ja jalkalihaksiin. Hoitajat poistuvat ja Mies on teljetty huumattuna eristysselliin.

Eristyskoppi on piinaava selli. Kirkas kattolamppu valaisee huoneen yöt ja päivät. Kamerat katsovat joka nurkkaan. Isoveli valvoo ja kuuntelee huoneeseen asennettuja mikrofoneja. Ulkoikkunat on valmistettu periksi antamattomista pleksilaseista ja ovi on vankkaa ja läpäisemätöntä terästä. Lattialla on nukkumapatja ja peitto. Kusella käymiseen ja paskomiseen on varattu vesiämpäri. Kun viedään eristysselliin, käsketään riisumaan vaatteet ja pakotetaan maahan makaamaan. Sairaanhoitaja piikittää alaruumiiseen joitakin lääkkeitä. Tupakointi on kielletty. Huoneesta olisi mahdoton paeta, tai tehdä itsemurha. Vaikka jollain ihmeellä keksisi keinon vapauteen, jahtiin lähdettäisiin poliisin ja vainukoirien voimin. Kohtelu muistuttaa äärimmäistä rikollista.

Miestä piikitetään kaksi kertaa jalkoihin ja kaksi kertaa pakaralihakseen. Rauhoittavia, mielialalääkettä ja sivuoireita vähentävää lääkettä. Hintelä mieshoitaja pohtii jotakin, mihin Mies toteaa suoraan, "Haista vittu!" Hän yrittää ottaa rennosti vahvojen tainutuslääkkeiden vaikutuksen alaisena, mutta epäonnistuu. Hänen vainoharhansa pahenevat.

Sellissä ei ole vesijohtojärjestelmää. Vettä saa tarvittaessa pari mukillista. Sellissä voisi kuolla nestehukkaan, jos "joku" sattuisi unohtamaan pahantekijän alkukantaista huonetta muistuttavaan tilaan pariksi päiväksi. Mies hakkaa summeria ja huutaa, "Vettä! Vettä, mul on jano!" Kaksi vankkaa teräksistä ovea avataan ja Miehellä tuodaan pari muovimukillista vettä. Hän ymmärtää, että on "hyväntekijöidensä" armoilla, eikä ole kestänyt tuskaansa. Hän pohtii, että kusisi sellin lattioille, vaikka tietää, että saisi kärsiä käytöksensä epäsovinnaisuudesta. Ehkä hänet pantaisiin nuolemaan kuset lattialta. Mies kusee sovitun alistuneesti ämpäriin.

Minuutit vaihtuvat tunneiksi. Mies ei tunne vaikutusta hevoskuurissaan. Korkeintaan ajatukset alkavat harhailla ja epätodelliset fantasiat sekoittavat unen ja todellisuuden. Hän alkaa kyseenalaistaa mielenterveyttään. Hänen jokaista liikettään tarkkaillaan. Jos hän hajottaisi muovilusikan, hän saattaisi onnistua nirhaamaan valtimonsa ja pääsisi lasarettiin tiputukseen. Hän kokeilee muutaman vedon pitkin käsivarttaan. Nahanläpileikkaus voisi onnistua. Mies raivoaa ja kiroaa, mutta ei saa toivottua huomiota. Hän huutaa, "Vettä tai mä vittu tapan itteni!" Simsalabim, ovet aukeavat ja vesivarastot täydennetään. Samalla mukavanoloinen mieshoitaja ojentaa pillerin, minkä Mies ottaa vastustelematta. Vaihtokauppa, vesi pilleristä. Näin koulutetaan tottelemaan. Mies on kesyyntymässä ja menettämässä vähäisenkin itsekunnioituksensa.

Mies nukkuu hetken ja herää. Hän on täynnä epätoivoa ja pelkoa. Hän voisi joutua elämään eristyksessä viikkoja tai kuukausia. Se ei olisi hänen päätävävallassaan. Kukaan ei pitäisi lukua, kun päivät seuraisivat toistaan, ja Mies ryvettyisi kuoleman porteilla. Hän voisi kuolla eristyskoppiin. Kukaan ei saisi tietää, miksi.

Mies alkaa potkia ja lyödä pleksilaseja. Ne eivät anna periksi. Mies ei voisi paeta. Hänelle tuodaan tarjottimella ruokaa ja hänet komennetaan kerrasta toiseen huoneen takaseinää vasten. Mies ei voisi ryhtyä aggressiiviseksi, vaikka tahtoisikin. ”Koska pääsen pois?”, hän kysyy pala kurkussa. ”Katsotaan”, mieshoitaja pohtii, ”Lääkäri jututtaa sua.” Mies innostuu. Jos viisas lääkäri jututtaisi häntä, hänellä olisi ehkä toivoa.

Lääkäreitä ei näy. Ei kuulu. Minuutit vaihtuvat tunneiksi ja Mies käpristelee tuskissaan sikiöasennossa pehmeällä lattiapadjalla. Hän tietää kameroista ja alkaa viittilöidä voimalla käsimerkkejä. Kukaan ei reagoi. Mies on jumissa ja peloissaan. Hänet yritettäisiin varmasti tappaa tai ainakin ajaa järjiltään.

Vihdoin ovet aukeavat ja lääkäri astuu sisään, ”Miten voit?” Lääkäri kysyy. Mies yrittää puolustautua ja vastaa epätoivoisesti, ”Voin ihan hyvin”, ja jatkaa, ”Mun täytyy vaan päästä pois tästä laitoksesta. Tää ei oo ihmisen paikka! Tää on vankila, kuin eläin häkissä!” Mies jatkaa tahtoon alistuneena, ”Milloin pääsen ulos?” Lääkäri toteaa kylmän rauhallisena, ”Kun vointisi on kohentunut.” ”Mut... Mut...” Mies on sanaton. Lääkäri poistuu huoneesta. Miehen vointi tuskin kohentuisi eristyssellissä.

Mies nukkuu silmäyksellisen ja jatkaa tuskaista riehumistaan. Hän alkaa kyseenalaistaa kaikkea ja kaikkia. Hän ei tunnista identiteettiään. Hän ei tiedä, kuka on. Mies on jokainen tuntemansa ihminen. Hän kopioi käyttäytymismalliaan, sanojaan ja tekojaan, tapaamistaan ihmisistä. Ei ole ihme, että hän on ajautumassa tiensä päähän. Hänen elämällään ei olisi merkitystä. Kun muistelee menneitä, mitä mahdollisuuksia Miehellä olisi ollut, voisi rehellisesti todeta, että hän on kuilunsa pohjalla. Häntä kaipaisivat korkeintaan isä ja äiti, kumpikin omalla kyseenalaisella tavallaan. Mies ei pidä vanhemmistaan. He tuovat hänelle pahaa mieltä.

Jokin Miehen lapsuudessa ei ollut oikein. Häntä ei ole juuri lyöty. Hän ei ole elänyt köyhyydessä. Hänen fyysisestä terveydestä on huolehdittu, vaikka sitten liioitellusti. Hän pelkää kaikkea ja kaikkia. Samalla hän ei pelkää kuin kuolemaa. Hän on tunnevammainen. Hänen tunteensa ovat lukossa ja avain on heitetty koirille. Mielikuvitus laukkaa vainoharhaisuudesta suuruudenhulluuteen. Hulluuden neronleimaus. Miehellä on sanottu, että hän on nero. Hän toivoo, että olisi tavallinen. Hän ei tunnista omaa nerokkuuttaan kärsiessään. Stressipeto kalvaa sielua ja syvimmit synnit tulevat tietoisuuteen. Hän on vaarassa menettää todellisuudentajunsa.

Mies riehuu eristyskopissa ja saa lopulta vetensä ja ateriansa. Hänen ei onnistu vahingoittaa itseään. Mielenterveyspotilaat vahingoittavat itseään fyysisesti, jotta henkinen kipu ”siirtyisi” fyysiseksi. Fyysinen kipu on helpompi kestää. Sillä on sijainti ja voimakkuus.

Aamulla ovi aukeaa. Mies vannoo lainkuuliaisuuttaan ja saa palkinnoksi toivoa, ”Päaset vapauteen, jos käyttäydyt kunnolla. Luotamme nyt sinuun.” Mies hyväksyy säännöt. Hän on iloinen. Mies ei palaisi eristyselliin.

Vapaus. Suloinen vapaus. Lääkäri vannoo, että Mies ei päätyisi eristykseen jatkossa, ”Minun oli kauheaa seurata sinua siellä”, Lääkäri kertoo, ”Nyt siis olisit valmis yhteistyöhön?” Mies nyökkää. Lääkäri jatkaa, ”Hoitosi on pidättävä (pakkohoito). Sitä tarkistetaan ajoittain, mutta tulet viettämään täällä jonkin aikaa.” Miestä harmittaa. Hän on voimaton. Hänen ei onnistuisi paeta Suomen virkavaltaa.

Diagnoosi:

Paranoidinen skitsofrenia,
pakkoneuroottinen häiriötila,
persoonallisuushäiriö,
psykoottinen masennustila.

Mies ei ymmärrä diagnoosiaan. Hän ymmärtää masennustilan. Hän on masentunut ja on aina ollut masentunut. Masennusta vastaan voi kamppailla, mutta se nostaa päänsä väistämättä.

Mies tunnistaa, että on pulassa. Hän ei viihdy sairaalaosastolla. Hänen mielipiteitään ei kysytä. Ne kerrotaan. Hänelle ei anneta mahdollisuutta kieltäytyä. Hän on häkkilintu, jonka ei anneta lentää vapaana taivaalla ja syöksyä maan pinnalle. Lintu on häkissä ja häkki on metsän pimennossa. Liikkumavaraa ei tarjota. Se sanellaan.

Lääkkeet ovat diagnoosin mukaisia; psykoosilääkettä, masennuslääkettä ja rauhoittavia lääkkeitä. Lääkkeiden väsyttävä vaikutus on korjattava. Pannullinen kahvia ei riitä. Jos juo liikaa kahvia, sitä seuraavaa hermostuneisuutta on korjattava. On pyydettävä tarvittavia rauhoittavia. Nukkumaan mennessä ei tiedä, missä on ja kuka on.

Sairaalaosasto vaikuttaa rauhalliselta. Osastolla on kymmenkunta huonetta. Kaksi yhden hengen huonetta ja kahden hengen huoneita. Miehellä järjestetään yhden hengen huone, koska hän on uusi potilas. Osastolla on tupakkakoppi (avoinna 06-23), toimisto (hoitajille) ja lääkärinvastaanottohuone. Pelottavin huone on eristysselli. Mies ei toivoakseen joutuisi eristysselliin.

Mies on aktiivitupakoija. Hän asuu tupakkakopissa. Hän nukkuu stressin rauhoittuessa ja antaessa unelle tilaa. Mies herätetään ruokailuihin, mitkä järjestetään suurehkossa salissa osaston ytimessä. Osastohoitajille saa puhua mistä tahansa ja milloin tahansa. Kädyt keskustelut kirjataan tietokoneelle, mistä sairaalahenkilökunta voi halutessaan tutkia niitä. Miehen tilanteessa kannattaa suunnitella, mitä puhuu ja mistä puhuu, koska lääkärit ovat innokkaita määräämään vapaata mieltä turruttavaa lääkitystä.

Mies ei usko lääkitykseen. Hänen pääkoppaansa ei voitaisi vaikuttaa pillereillä. Hän sotii soluillaan nappeja vastaan, mutta joutuu viimein taipumaan. Viisi äijää pakottaa hänet mahalleen ja tuikkaa nestemäistä liuosta pakaralihakseen. Mies rauhoittuu tilapäisesti ja suostuu ottamaan lääkkeensä. Sitten koittaa helvetti ja on uuden piikin aika. Mies joutuu alistumaan lääkärin tahtoon. Se olisi paras vaihtoehto hoitajille ja Miehellä.

Tupakkahuone on täynnä sankkaa sumua. Kolminkertaista passiivista tupakointia. Mitättömät tuuletuskanavat eivät puhdistaa ilmaa. Mies käy tupakalla. Kopissa raikaa kova keskustelu.

- Lopetin lääkkeet ja yritin itsemurhaa. Mut tuotiin tänne.
- Mä ryypäsin ja poliisi haki kotoa.
- Mut tuotiin tänne, koska olin kuulemma vaarallinen ympäristölle ja myös itselleni.
- Hyvä että palvelu pelaa. Ei tarte edes taksia ottaa, kun poliisi ja ambulanssi tuovat ilmaiseksi.

Kopissa raikaa nauru. Hiljaista miestä ei huomioda. Onneksi.

Mies viihtyy huoneessaan. Hän makaa sängyssä ja tuijottaa kattoa. Hänellä on kynä ja paperia. Hän kirjoittaa muistelmiaan,

”Hyvä päiväkirja. Pääsin onnekseni eristyksistä. Pelkäsin, etten näkisi enää päivänvaloa. Eristyskopissa minuutit muuttuvat tunneiksi, tunnit muuttuvat päiviksi. Totaalinen ajantajun menettäminen, sitä se on. Ovilasissa tikittää kello. Se näyttää kahtatoista ja jälleen kolmeatoista. Nyt olen sieltä ainakin toistaiseksi vapaa. Luojan kiitos.”

Mies käy tupakalla. Häntä yököttää lattialla oleva tervainen vesiämpäri. Hän ei haluaisi katsoa sitä. Jos ämpäriin vilkaisee, menettää nautinnon tupakoida. Likainen ämpäri muistuttaa tupakoitsijan keuhkoja. Näky ei ole kaunis.

Kun laskee osaston päiviä, hukkaa ajantajun. Päivät muistuttavat toisiaan. Mies ei keksi painavaa syytä käydä pesulla tai ajaa partaansa tai pukeutua puhtaisiin vaatteisiin. Paska edustaa tapaa, millä mielisairaalassa eletään. Paska ja pelottava epätietoisuus. Mielisairaalaan voi tulla jäädäkseen.

Rivi potilaita tuijottaa televisiota. He eivät pohdi ohjelman sisältöä. Tyylikkään laajakuvatelevision idea on saada aika kulumään. Ja sitten pitäisi parantua. Joku sanoo jotakin, mihin toinen murahtaa jotakin, mihin kolmas ei reagoi. Mies ei innostu televisiosta. Hän ei pidä tosi-tv -sarjoista. Ne edustavat pinnallisen jenkkioskan eliittiä.

Kuluu viikko ja kuluu toinen. Kroppa veltostuu lääkkeistä ja nyhjäämisestä. Menneisyys muistuttaa historiaa. Mikä on ollut, on menetetty. Mikä on, on vaarallista. Mikä on tulevaisuutta, on pelottava kysymysmerkki. Asioiden pitäisi muuttua. Asioiden on muututtava tai elämän peli on menetetty.

Miehen äiti käy vierailulla. Mies istuu tuolillaan lääketokkurassa. Äiti kävelee Miehen luo ja tervehtii. Pieni Mieshoitaja neuvoo paria astumaan Miehen huoneeseen. Äiti aloittaa, ”No, miten voit?” Miestä ärsyttää, ”Miltä näyttää?” Hiljaisuus. Äiti miettii ja kysyy, ”Onko sulla hyvä olla täällä?” Mies on sanavalmis, ”Ei ole”, hän jatkaa, ”Ne voi pitää mut täällä loputtomiin.” Hiljaisuus. Äiti pohtii, ”Ehkä se on hyvä.” Mies raivostuu, ”Mikään ei ole hyvin! Etkö ymmärrä!? Mä kuolen tänne!” Äiti alkaa kyynelehtiä, ”Kyllä kaikki vielä järjestyy.” Mies jatkaa raivoamistaan, ”Mikään ei järjesty! Ei ole koskaan järjestynyt! Jätä mut rauhaan! Lähe meneen!” Äiti poistuu osastolta ja itkee. Hoitajat ovat kuulleet ja nähneet. Mies saa tuta vahvojen lääkkeiden rauhoittavan voiman.

Tarina saa yllättävän käänteän. Mies istuu katatonisessa ja tainnutetussa tilassa sohvalla ja tuijottaa televisiota. Hänellä ei ole seuraa. Viereiselle sohvalle istuu tuntematon tyttö. Mies ei puhu tytölle. Tyttö ei puhu miehelle. Mies pystyy vaistoamaan Tytön selkeän läsnäolon. Mies ei uskalla puhua tytölle, koska hän vaikuttaisi hölmöltä. Hän ei ole parhaassa mahdollisessa fyysisessä kunnossa. Painoa on kertynyt hoitojaksolla kuusi kiloa. Mies on pakotettu syömään lääkkeitä ja nukkumaan.

Miehen olemus on muuttunut. Hänellä ei ole keskittymiskykyä. Koordinaatio- ja päättelykyky ovat kadoksissa. Hänen fyysinen kuntonsa riittää hengittämiseen. Hänen ajatuksensa eivät etene. Ne jähmettyvät ja pysähtyvät. Mies haluttiin tehdä vaarattomaksi ja siinä onnistuttiin. Hän ei pystyisi satuttamaan potilaita tai hoitajia. Miehen monimutkainen ja vainoharhainen maailma on tuhottu. Hänen lääkityssä ja eristetyssä maailmassaan vallitsee ihmisen tyhjä kuori ja kuollut sielu.

Mies on sairaslomalla. Rahat riittävät tupakkaan. Tupakalla voi elää. Se poistaa ravinnontarpeen. Tupakantarve voittaa ravinnontarpeen. Riippuvuus.

Akuuttiosastolla tarjoillaan säännöllinen ateriointi. Säännöllisiä ateriointeja ovat aamupala, lounas, päivällinen ja iltapala. Kahvia saa juoda halutessaan pannuittain. Sairaalapäivämaksu on viisitoista euroa. Sillä voisi ostaa kaksi kebab-ateriaa eli diili ei ole rahallisesti huono. Kunta, missä on kirjoilla, maksaa ihmisen hoitojaksosta satoja euroja päivässä. Valtio maksaa ja turvaa hullujen ja menetettyjen elämän. Kalliit ja kyseenalaistetut pillerit kuuluvat hintaan, halusi niitä tai ei.

Mies huomioi Tytön ranteissa olevat siteet. Tämä on yrittänyt riistää henkensä. Mitä tuhlausta, Mies pohtii. Tyttö on upea ilmestys, vaikka hänen kärsimyksensä on vaistottavissa. Tyttö haroo hiuksiaan hajamielisesti ja näpyttää suortuvia sormistaan lattialle. Hänellä täytyy olla kova stressi. Mies huomaa sen. Tyttö on Miestä fyysisesti lähellä ja Mies pitää siitä. Tyttö koskettaa Miehen kolhiintunutta sydäntä, ja Mies tuntee rauhoittavaa läheisyyttä. Hän toivoo, että Tyttö huomaisi hänet, vaikka olettaa, että mahdollisuudet ovat heikot. Hän on tippunut elämänpyörästä matalimmalle pohjalle.

”Mitä tossa on?” Mies kysyy hoitavalta lääkkeidenjakajalta. Lääkkeidenjakaja tutkii pillereitä, ”Psykoosilääkettä, masennuslääkettä ja rauhoittavaa.” ”Ja noi on pakko ottaa?” Mies pohtii alakuloisena. ”Ne on otettava tavalla tai toisella”, lääkkeidenjakaja ilmoittaa.

”Lääkäri ottaa sut nyt vastaan”, sympaattinen mieshoitaja ilmoittaa. Mies kävelee lääkärin vastaanottohuoneeseen. Hän ei tiedä, mitä odottaa. Lääkäri saattaisi uusia kauhukokemukset eristysseissä. Mies ei ole ollut unelmapotilas, joten se voisi olla mahdollista. Mies yritetään alistaa auktoriteetin tahtoon. Osastolääkäri määrää tahdin ja potilas kulkee kevyesti siirreltävänä pelinappulana.

”Hei”, Lääkäri tervehtii, ”Käy istumaan.” Mies istuu. ”Mikä on vointi?” Lääkäri kysyy. Mies tuijottaa työpöytää, ”Hyvä.” Lääkäri aloittaa luennon, ”Sinusta on tehty hoitoon pidättävä päätös”, Lääkäri ojentaa miehelle lomakkeen ja jatkaa, ”Allekirjoita tuohon ole hyvä.” Lääkäri osoittaa kohtaa sormellaan. Mies epäröi, ”Ja entä jos en allekirjoita?” ”Sitten haemme korkeammalta taholta päätöksen”, osastolääkäri pohtii, ”Kaikille olisi helpointa, että allekirjoittaisit ja suostuisit yhteistyöhön.” Mies allekirjoittaa. Hän on väsynyt, eikä jaksaisi oikeudenkäyntiä. Lääkäri vaihtaa vielä muutaman sanan lääkityksestä ja sen mahdollisista sivuvaikutuksista.

Mielialalääkityksestä voi seurata uneliaisuutta, ummetusta, vapinaa, keskittymisvaikeuksia, heikotusta, pahoinvointia, painonnousua, impotenssia ja niin edelleen. Mies on ollut tainnutettuna aggressiivisuutensa hillitsemiseksi. Hän on vaaraton. Impotenssi on merkityksetön laitoksessa, missä läheisimmät ihmiskontaktit ovat kiellettyjä. Yölliset kusellakäymisreissut ovat helvettiä, sillä lääkitys on raju ja syvästä unesta herääminen on tasapainoilua WC:n pöntölle. Aamuerätykset ovat käytännössä yhtä pahoja. Ennen aamukahvia ei tahdo herätä.

On lääkkeidenjako aika. Lääkkeet tekevät olon huonoksi ja toimintakyvyttömäksi, mutta katkaisevat nopean ajatuksenjuoksun. Mies syö hevosen annoksen lääkkeitä. Hän lienee todella sairas. Toivottavasti sairas, sillä hän ei pystyisi ratkaisemaan yksinkertaistakaan matemaattista yhtälöä. Lääkitys tuntuu erittäin vastenmieliseltä, sillä se sulkee ja turruttaa yksilön kykyä toteuttaa lahjojaan.

Potilaat käyvät jonoon ja saavat vuorollaan lääkärin määräämät lääkkeet. Joku heittää käteen jaetut pillerit lattialle, mutta joutuu poimimaan ne tahtoon alistettuna. Lopputulos on sama, lääkkeet on otettava. Mies ihmettelee, miksi Tyttö on jonossa hänen takanaan, mutta uskoo, että liioittelee tilanteen. Hän olisi iloinen, jos Tyttö olisi hänestä hitusen kiinnostunut ja tarkkailisi hänen käyttäytymistään, kuten hän tarkkailee Tytön käyttäytymistä.

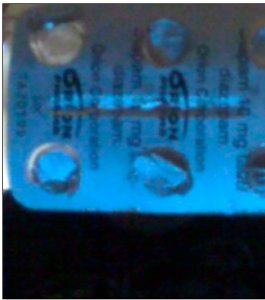
Ruokajonon aikataulu on tarkka ja siitä tulee pitää kiinni. Tyttö istuu yksinäisen Miehen pöytään. Mies syö hajamielisiä lusikallisia puuroa ja mussuttaa ruisleipää. Tyttö syö enimmäkseen kasviksia ja leipää. Tyttö tarkkailee luultavasti painoaan, vaikka hän on kadehdittavan hoikka. Kun Mies kohtaa Tytön käytävällä, tämä lyö häneen katseen. Miehellä näyttäisi olevan toivoa. Hän tietää toivon olemassaolon, koska on kokenut mies naisten parissa. Mies saattaa olla omalaatuinen, mutta hän ei ole tyhmä tai sokea.

Mies alkaa tervehtiä Tyttöä. Tyttö vastaa eleeseen. Mies ei vastustelisi kyseenalaista lääkitystä tai osaston sääntöjä. Hän toimisi täydessä yhteistyössä ja seuraisi, miten suhde Tyttöön kehittyy. Mies kaipaisi naisen rakastavaa lämpöä. Hän on kärsinyt yksinäisyyttä viikkoja. Tyttö edustaa piristysruisketta ja ripausta toivoa synkkään elämään. Tyttö edustaa sähköä ja jännitystä. Tämä antaisi syyn tuntea jotain positiivista. Mies on elänyt tyhjiydessä ja odottavassa epätoivossa.

Naisilla on taipumus saada mies hymyilemään ja hyvälle tuulelle. Nainen näkee ja tietää asioita, mihin miehet eivät pysty. Tunneälyä. Naiset haluavat auttaa. Tyttö auttaa miestä läsnäolollaan. Tyttö on kaunis, älykäs ja huumorintajuinen. Mies tuntee, että on kuningas, jota toiset elämän sankarit seuraavat kateellisina. Miehellä on oma tunneälypsykologi, joka pitää suunnan vakaana, eikä anna tilaa ylilyönneille. Mies ei tiedä, mihin on ryhtymässä. Tyttö on eksyksissä suljetussa maailmassaan.

Keväinen aurinko lämmittää ilmaa. Mies ja hoitaja kävelevät hoitajan sairaalan pihalla. Miehen toiveena on ostaa askeittain tupakkaa. Osastolla poltetaan tupakkaa ketjussa.

Kirja kertoo viistosti paljon kärsineen nuoren miehen elämästä. Loputon taistelu inhimillisyyden puolesta ei auta, kun ympäröivä maailma on paha ja itsekeskeinen. Yksilö voi yrittää parhaansa, mutta on voimaton suurempaa koneistoa vastaan. Sitä väsyä ja antaa periksi, ei jaksaa. Miehellä olisi ollut mahdollisuudet kaikkeen, mutta ne tuhottiin järjestelmällisesti ja kuin sitä tavoitellen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi